

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.134 van 22 juni 1999
in de zaak A. 81.859/XII-1795.**

In zake : Sonja GEUENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

1. de Autonome Raad voor het Gemeenschaps-
onderwijs (Argo), thans het Gemeenschaps-
onderwijs.
2. de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd
door de Vlaamse regering.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Sonja GEUENS
op 7 januari 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van
de raad van beroep voor het personeel van het gemeen-
schapsonderwijs van 22 oktober 1998 waarbij het beroep
van verzoekster tegen haar ontslag wegens dringende
redenen ongegrond wordt verklaard;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekster de vernietiging
vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de eerste verwerende
partij;

Gezien de brief van 10 maart 1999 van de
tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-
auditeur D. MAREEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 mei 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BAERT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. MERTENS, die verschijnt voor verzoekster, van adjunct van de directeur A. BECKERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur D. MAREEN, daartoe gemachtigd bij beslissing van 4 november 1998 van de auditeur-generaal, in haar eensluidend advies;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Verwerende partij.

Overwegende dat het Gemeenschapsonderwijs vraagt buiten de zaak te worden gesteld omdat de raad van beroep een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap is; dat op die vraag kan worden ingegaan;

2. Procedure.

2.1. Overwegende dat de Vlaamse Gemeenschap in een brief van 10 maart 1999 erop wijst dat het verzoekschrift tot schorsing, in strijd met artikel 82 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, haar niet werd betekend aan het kabinet van de voorzitter van de regering, maar rechtstreeks aan de functioneel bevoegde minister; dat zij van oordeel is

dat zulk een betekening, "waarop de diensten van de Vlaamse regering niet georganiseerd zijn, met de daaruit voortkomende verwarring en vertraging zoals ter zake", de termijn van acht dagen bedoeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna : procedurereglement kort geding) voor het indienen van een nota met opmerkingen niet doet lopen en ook de sanctie van artikel 21, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State niet kan meebrengen, namelijk dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten in principe als bewezen worden geacht;

2.2. Overwegende dat luidens artikel 82 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 de regering de gemeenschap of het gewest in en buiten rechte vertegenwoordigt en "zij wordt gedagvaard aan het kabinet van de voorzitter van de regering"; dat de dagvaarding aan het kabinet van de voorzitter van de regering een faciliteit is ten gerieve van de rechtzoekenden, opdat zij zich niet zouden moeten inlaten met problemen aangaande de bevoegdheidsverdeling binnen de regering; dat de Vlaamse Gemeenschap zich derhalve niet kan beroepen op het feit dat het verzoekschrift tot schorsing in deze zaak aan de functioneel bevoegde minister ter kennis is gebracht om een nieuwe betekening aan de voorzitter van de regering te eisen en zo alsnog een nota te kunnen indienen; dat de betekening van de vordering tot schorsing aan de Vlaamse minister van Onderwijs is gebeurd op 5 februari 1999, zodat de termijn van acht dagen bedoeld in artikel 11 van het procedurereglement kort geding om het dossier van de zaak aan de Raad van State te bezorgen is verstreken op 15 februari 1999; dat het feit dat in deze zaak het administratief dossier pas met de brief van 10 maart 1999 aan de hoofdgriffier is gezonden, niet automatisch betekent dat met de stukken van dit dossier geen rekening zou mogen worden gehouden; dat artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van

State als dusdanig niet van toepassing is in het administratief kort geding, maar dat het erin verwoorde principe wel kan worden toegepast in het kort geding indien het respect voor de rechten van verdediging dit vereist; dat in deze zaak echter kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster zich niet verzet tegen het aanwenden van de stukken van het administratief dossier;

3. Gegevens van de zaak.

Overwegende dat de feiten dienstig voor de beoordeling van de vordering tot schorsing de volgende zijn :

3.1. Verzoekster, vastbenoemd studiemeester-opvoeder internaat, is tijdelijk aangesteld als onderwijzer aan het medisch-pedagogisch instituut van het gemeenschapsonderwijs (MPIGO) Zonneweelde te Lommel. Zij werkt er met autistische kinderen.

3.2. Op 6 maart 1997 wordt verzoekster ontslagen om dringende redenen. De ontslagbrief luidt als volgt :

"Op dinsdag 4 maart 1997 werd mij gemeld dat een autistisch kind van uw klas door U telkens opnieuw werd geschopt, de hele gang door, tot hij in de klas verdwenen was.

Op woensdag 5 maart 1997 werd mij opnieuw gemeld dat U een autistisch kind van uw klas hardhandig aan de oren hebt getrokken en tegen het hoofd geduwd.

Gezien deze feiten niet éénmalig zijn en U herhaaldelijk werd gezegd uw gedrag aan te passen, voel ik mij verplicht U onmiddellijk te ontslaan als tijdelijke onderwijzeres ASV aan het MPIGO Zonneweelde (...), met ingang van donderdag 6 maart 1997".

3.3. Op 12 maart 1997 wordt een hoorzitting georganiseerd. Na afloop bekrachtigt de lokale raad van het MPIGO Lommel het ontslag op grond van volgende motivering :

"Gelet op het feit dat U een autistisch kind telkens opnieuw hebt geschopt,
Gelet op het feit dat U een autistisch kind hardhandig aan de oren hebt getrokken en tegen het hoofd heeft geduwd,
Gelet op het feit dat U deze hardhandige aanpak herhaalde malen hebt toegepast,
Gelet op de wetenschap dat een dergelijke aanpak zeker niet relevant is voor de aanpak van autisten,
Gelet op de wetenschap dat dergelijke handelingen zeker niet toegestaan worden binnen het pedagogisch project van het gemeenschapsonderwijs,
Gelet op het feit dat U gehoord werd op de hoorzitting van de Lokale Raad van woensdag 12 maart 1997,
Gelet op het feit dat U sinds maandag 10 maart inzage had en in het bezit bent van uw dossier,
Gelet op het feit dat de aangevoerde verdediging niet voldoende bewijskracht bezat om de getuigenissen, aanwezig in uw dossier, te ontcrachten,
heeft de Lokale Raad nr.193 beslist Uw ontslag als tijdelijke onderwijzeres in het M.P.I.G.O. Zonneweelde te bekrachtigen".

3.4. Met een op 25 maart 1997 gedateerd bezwaarschrift tekent verzoekster beroep aan tegen de beslissing van de lokale raad bij de raad van beroep voor het personeel van het gemeenschapsonderwijs.

3.5. Bij beslissing van 26 juni 1998 verklaart de raad van beroep bij verstek het beroep ontvankelijk doch ongegrond. Over de nietigheid van de procedure en de grond van de zaak wordt het volgende gesteld :

"Wat betreft de voorgehouden nietigheden van de procedure :

De samenstelling van het Lokaal Bestuursorgaan nr. 193 :

- de samenstelling van de schoolraden wordt geregeld door het Bijzonder Decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (artikel 9). Wanneer in de onderwijsinstellingen die onder een schoolraad ressorteren het aantal leerlingen duizend of minder bedraagt, bestaat de schoolraad uit twaalf stemgerechtigde leden, waarvan er echter drie, leden van het pedagogische college, niet deelnemen aan beraadslaging en stemmingen omtrent personeelsaangelegenheden (artikel 14, § 1). Deze raad kiest uit zijn leden een voorzitter en een ondervoorzitter (artikel 15).

- In het proces-verbaal van de hoorzitting van 12 maart 1997 en in de notulen van de vergadering van 12 maart 1997 van het lokaal bestuursorgaan, wordt vermeld welke leden aanwezig waren en welke hun hoedanigheid is.
- de samenstelling van een lokale raad is het gevolg van een aantal verrichtingen, verkiezingen en coöptaties, waarvan het resultaat in elke school ter kennis wordt gebracht. Elk personeelslid moet dan ook geacht worden de samenstelling van de eigen lokale raad te kennen. Het hoort niet dat telkens een lokaal bestuursorgaan zetelt hij zijn eigen legitimiteit formeel dient te herbevestigen.
- terzake konden in de zaak GEUENS maximum negen leden van het lokaal bestuursorgaan aan de beraadslaging en de stemming deelnemen. Nu er meer dan de helft van de leden aanwezig was, kon deze raad rechtsgeldig beslissen (artikel 42, § 1 en 50, § 1).

Het feit dat in het proces-verbaal van de hoorzitting van 12 maart 1997 de heer BEN VAN GOOL niet vermeld wordt onder de aanwezigen, terwijl partij GEUENS voorhoudt dat dit wel het geval zou zijn geweest, feit waaromtrent de Raad van Beroep geen uitsluitel kon geven, doet geen afbreuk aan de regelmatigheid van deze hoorzitting daar zelfs zonder de aanwezigheid van de heer VAN GOOL er voldoende leden aanwezig waren om het lokaal bestuursorgaan toe te laten rechtsgeldig te zetelen.

In de notulen van de vergadering van het lokaal bestuursorgaan van 12 maart 1997, waar de aanwezigheid van de heer VAN GOOL wel wordt vermeld, staat dat de beslissing van het lokaal bestuursorgaan omtrent de bekrachtiging van het ontslag om dringende redenen unaniem werd beslist.

In haar verdedigingsnota d.d. 27 maart 1998 voor de Raad van Beroep houdt partij GEUENS voor dat mevrouw Marleen COX, directeur van de school 'Zonne-weelde' en secretaris van het lokaal bestuursorgaan, als ontslaggevend orgaan persoonlijk betrokken was bij de zaak en dan ook niet had mogen deelnemen aan de beraadslaging van het lokaal bestuursorgaan.

Artikel 41 van het Bijzonder Decreet bepaalt dat leden (van het lokaal bestuursorgaan) zich dienen te onthouden van het beraadslagen over aangelegenheden die henzelf, hun echtgenoten en hun bloed- of aanverwanten tot en met de derde graad persoonlijk aanbelangen.

Alhoewel de beraadslaging betrekking had op mevrouw Sonja GEUENS en niet rechtstreeks op mevrouw Marleen COX kan, nu mevrouw Marleen COX, als instellingshoofd tot het ontslag wegens dringende redenen heeft beslist, worden verondersteld dat zij hierbij geen rechtstreeks persoonlijk belang maar wel een

onrechtstreeks moreel belang had zodat haar onpartijdigheid in vraag kan worden gesteld.

Er dient echter te worden vastgesteld dat mevrouw Sonja GEUENS bij de behandeling van haar zaak door het lokaal bestuursorgaan op 12 maart 1997, in haar verdedigingsnota van 12 maart 1997 voor dit lokaal bestuursorgaan door haar en door haar raadsman ondertekend, onder punt I, C. 'Deelname beraadslaging' niet om de wraking van mevrouw Marleen COX heeft verzocht, enkel wordt er een voorbehoud geformuleerd omtrent de eventuele bloed- of aanverwantschappen in verboden graad. Wel wordt er betwist (zie punt I, D. 'Titularis beslissing ontslag') dat mevrouw Marleen COX, als instellingshoofd, de bevoegdheid zou hebben om omtrent het ontslag om dringende redenen, een beslissing te nemen. Volgens dit verweer zou deze beslissing moeten worden genomen door de afgevaardigd-bestuurder.

Nu partij GEUENS heeft nagelaten de mogelijke partijdigheid van mevrouw Marleen COX bij de behandeling van haar zaak voor het lokaal bestuursorgaan op te werpen en zij aldus hierover een beslissing van het lokaal bestuursorgaan zou hebben uitgelokt, kan zij thans post factum de nietigheid van de beslissing van het lokaal bestuursorgaan niet meer opwerpen.

Bovendien kan zij voor de Raad van Beroep, dat een onafhankelijke administratieve overheid is, al haar argumenten, wat betreft de grond van de zaak, naar voren brengen.

Wat de bevoegdheid van mevrouw Marleen COX betreft, om als instellingshoofd mevrouw GEUENS om dringende redenen te ontslaan, dient te worden vastgesteld dat de (verkeerde) interpretatie van mevrouw GEUENS van de normatieve omzendbrief Argo nr. 520/N.96.02 geen afbreuk kan doen aan de niet voor interpretatie vatbare bepaling van artikel 24 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs. Aldaar wordt deze bevoegdheid toegekend aan het instellingshoofd.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat het niet aan de partij GEUENS maar wel aan het lokaal bestuursorgaan zelf toekomt te oordelen over de regelmatigheid van zijn samenroeping en van zijn agenda.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat door het horen van mevrouw Sonja GEUENS door het lokaal bestuursorgaan werd voldaan aan de rechten van de verdediging.

Nergens is voorzien dat het lokaal bestuursorgaan, alvorens het ontslag om dringende redenen te bekrachtigen, dient over te gaan tot het horen van getuigen. Gelet op de termijn van zeven dagen waarbinnen dit moet gebeuren en in afwezigheid van enige reglementering terzake, kan het niet horen van

getuigen niet als een schending van de rechten van de verdediging worden beschouwd.

Indien een wegens dringende redenen ontslagen personeelslid niet akkoord gaat met dit ontslag kan hij dit ontslag aanvechten voor de Raad van Beroep en aldaar volgens de door de reglementering voorziene procedure zijn rechten, ook deze betreffende het horen van getuigen, laten gelden.

Wat de betekening bij aangetekend schrijven d.d. 19 maart 1997 van de beslissing betreffende de bekrachtiging door het lokaal bestuursorgaan van het ontslag om dringende redenen betreft, dient te worden vastgesteld dat deze rechtsgeldig is gebeurd nu zij is ondertekend door de waarnemende voorzitter en de afgevaardigd-bestuurder van het lokaal bestuursorgaan, immers nergens wordt bepaald, ook niet in artikel 16 van het besluit van de Centrale Raad van de Argo, opgenomen in de omzendbrief Argo/520/N.96.02, artikel dat enkel betrekking heeft op de beslissingen van het lokaal bestuursorgaan en niet op het toesturen van briefwisseling, dat deze briefwisseling ook moet ondertekend worden door de secretaris van het lokaal bestuursorgaan.

Het niet vermelden van de mogelijkheid tot beroep in de brief van 19 maart 1997 - volgens partij GEUENS voorgeschreven door artikel 8, § 9, een bij nazicht niet bestaande bepaling van het decreet van 22 mei 1991, kan niet de nietigheid van deze betekening tot gevolg hebben. Eventueel zou deze niet-vermelding bij laattijdig beroep, wat hier het geval niet is, tot gevolg kunnen hebben dat het beroep toch als tijdig ingesteld zou kunnen worden beschouwd.

Algemeen kan worden gesteld dat de voor het lokaal bestuursorgaan gevoerde procedure niet aangetast is door een absolute nietigheid die tot gevolg zou hebben dat de Raad van Beroep niet meer ten gronde zou kunnen oordelen.

Wat de grond van de zaak betreft :

In het aangetekend schrijven van 6 maart 1997 waarbij aan mevrouw Sonja GEUENS kennis wordt gegeven van haar ontsag om dringende redenen wordt melding gemaakt van twee concrete feiten.

Omschrijving van deze feiten :

Alhoewel in voormelde brief van 6 maart 1997 deze feiten eerder vaag zijn omschreven is het uit een aantal gegevens van het dossier duidelijk, zowel voor de Raad van Beroep als voor mevrouw Sonja GEUENS en niet voor enige twijfel vatbaar dat, wat het feit vermeld 'op dinsdag 4 maart 1997 betreft', het gaat om een incident met de leerling Daivy PLUSQUIN, waarbij mevrouw Sonja GEUENS tegen de voeten van deze leerling zou hebben geschopt, feiten die werden gemeld door mevrouw Michelle CLAES.

Dit blijkt duidelijk uit het proces-verbaal van de hoorzitting van 12 maart 1997 - cfr.: 'De advocaat toont hoe het schoppen bij het kind zou gebeurd zijn

en noemt tevens de naam van deze leerling, Daivy PLUSQUIN'.

Wat betreft het feit : 'Op woensdag 5 maart 1997 werd mij opnieuw gemeld dat u een autistisch kind van uw klas hardhandig aan de oren hebt getrokken en tegen het hoofd geduwd.', is het uit de stukken van het dossier duidelijk (zie brief d.d. 26 maart 1997 van Ilse WIELOCKX) dat het een incident betreft dat zich voordeed met de leerling Errit VAN DEN HEURCK in de klas van mevrouw Sonja GEUENS. De datum van de feiten en de wijze waarop zij door Ilse WIELOCKX wordt omschreven, geven voldoende aanknopingspunten om aan de Raad van Beroep en ook aan mevrouw Sonja GEUENS zekerheid te verschaffen dat het deze feiten betreft.

Zijn deze feiten bewezen :

Wat het incident met de leerling Daivy PLUSQUIN betreft :

Mevrouw Sonja GEUENS betwist niet dat mevrouw CLAES haar omtrent haar handelen tegenover deze leerling in de gang interpeleerde. Zij houdt voor dat het zeker niet om stampen ging maar dat zij poogde deze autist van het slepen van zijn voeten af te helpen door met haar hand aan zijn broekspijp zijn been omhoog te heffen en terzeldertijd met haar voet zijn voeten afwisselend op te heffen.

Ondanks de demonstratie door mevrouw Sonja GEUENS ter zitting gegeven -vermelding opgenomen in getuigenverhoor van mevrouw CLAES d.d. 4 juni 1998- heeft de Raad van Beroep zijn twijfels omtrent de waarachtigheid van de uitleg van mevrouw Sonja GEUENS.

Uit de getuigenverklaring van mevrouw CLAES en uit de uitleg verstrekt door mevrouw Sonja GEUENS, dient de Raad van Beroep vast te stellen dat de feiten zich zeker één à anderhalf jaar voor 6 maart 1997 hebben voorgedaan.

Afgezien van het feit of mevrouw Marleen COX deze feiten al dan niet slechts op 4 maart 1997 zou hebben vernomen is de Raad van Beroep van oordeel dat na zulksdanige lange periode een ontslag wegens dringende redenen niet meer kan worden gerechtvaardigd. Er mag van een directie worden verwacht dat zij zich voldoende informeert om tijdig kennis te krijgen van incidenten die eventueel een ontslag wegens dringende redenen zouden kunnen verrechtvaardigen.

Wat de feiten d.d. 5 maart 1997, tegen Errit VAN DEN HEURCK betreft :

De omstandige en gedetailleerde getuigenis van Ilse WIELOCKX op de openbare zitting van 4 juni 1998 zoals weergegeven in de door haar ondertekende verklaring van 4 juni 1998 toont voldoende aan dat deze verklaring als waarachtig dient te worden beschouwd, zodat de Raad van Beroep van oordeel is dat deze feiten als bewezen moeten worden beschouwd.

Het feit van een autistisch kind op een zulkdanige hardhandige manier aan te pakken kan, wat ook de behandelingsmethode is die men ten overstaan van autisten aankleeft, nooit verantwoord zijn.

Een zulkdanig optreden, dat zeker niet te verantwoorden is in om het even welk pedagogisch project, is van die aard dat het voor elk instellingshoofd elke verder medewerking met het betrokken personeelslid onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt.

Dit feit dat het instellingshoofd op het ogenblik van het ontslag wegens dringende redenen niet meer dan drie dagen bekend was, is om de redenen hiervoor vermeld, voor de Raad van Beroep, op zichzelf reeds voldoende om het ontslag om dringende redenen te verrechtvaardigen".

3.6. Verzoekster tekent tegen deze beslissing op 30 juli 1998 verzet aan.

3.7. Bij beslissing van 22 oktober 1998 wordt het verzet ontvankelijk en het beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Ze wordt als volgt verwoord :

"Het verzet komt tijdig en ontvankelijk voor. Mevrouw Sonja GEUENS werd gehoord in haar middelen van verdediging, bijgestaan door haar raadsman, meester A. POETS, advocaat te Lommel.

Er werd kennis genomen van de akte van verzet d.d. 30 juli 1998 - en van de verdedigingsnota d.d. 1 oktober 1998.

Er dient te worden vastgesteld dat de argumenten aangehaald in de akte van verzet en in de verdedigingsnota d.d. 1 oktober 1998 gelijklopend zijn met deze aangehaald gedurende de procedures bij verstek, zodat de motivering vervat in de beslissing van de Raad van Beroep van 26 juni 1998 in huidige beslissing worden hernomen, mits aangevuld met wat hierna wordt vermeld.

- In stuk 23. Notulen van de vergadering van woensdag 12 maart 1997, wordt uitdrukkelijk vermeld dat terzake unaniem werd beslist. Het is slechts in de gevallen dat een stemgerechtigd lid de stemming vraagt (artikel 11 - alinea 2) dat er dient gestemd te worden en het is slechts in dat geval dat de stemming in de gevallen voorzien in artikel 13 (personeelsaangelegenheden) geheim is.
- De door mevrouw GEUENS aangehaalde argumenten om de geloofwaardigheid van de door Ilse WIELOCKX op de zitting van 4 juni 1998 afgelegde verklaring, waarbij Ilse WIELOCKX uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van haar getuigenis en de gevolgen die een eventueel valse verklaring voor haar zou

kunnen hebben, te weerleggen, komen de Raad van Beroep als niet pertinent voor. Het aangetekend schrijven van 7 april 1997 uitgaande van mevrouw Sonja GEUENS ontkracht de getuigenverklaring van mevrouw Ilse WIELOCKX niet doch bevestigt wel dat er op 5 maart 1997 in de klas van Sonja GEUENS iets moet gebeurd zijn waardoor Ilse WIELOCKX sterk geëmotioneerd was. De getuigenverklaring van Ilse WIELOCKX is perfect verenigbaar en zeker niet tegenstrijdig met de door Sonja GEUENS gemelde gemoedsgesteldheid.

- Het blijkt niet dat de door het ontslag van mevrouw Sonja GEUENS vrijgekomen uren rechtstreeks werden toegewezen aan Ilse WIELOCKX.
- Het feit dat er geen volledige éénstemmigheid bestaat tussen Ilse WIELOCKX en mevrouw COX omtrent het uur waarop de eerstgenoemde de feiten zou gemeld hebben aan laatstgenoemde is slechts een bijkomstig detail dat niets afdoet aan de grond van haar verklaring.
- De door mevrouw GEUENS vermelde voorgaande, die louter beweringen zijn, zijn om aan te tonen dat er met twee maten en twee gewichten zou worden gewogen, irrelevant daar zij met huidige zaak geen enkel verband houden en klaarblijkelijk dateren van voor de tijd dat mevrouw Cox instellingshoofd was.";

4. Ernst van de middelen.

Overwegende dat blijkens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, één van de voorwaarden voor toewijzing van een vordering tot schorsing is dat ernstige middelen worden aangevoerd;

4.1. Overwegende dat krachtens artikel 24, vijfde lid, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs (hierna: rechtspositiedecreet) tegen het ontslag om dringende redenen beroep mogelijk is "overeenkomstig artikel 69", terwijl dat artikel de Vlaamse regering machtigt "de nadere regelen inzake de uitoefening van de tuchtmacht, alsmede de toepasselijke procedure" te bepalen; dat aldus tegen een ontslag om dringende redenen van een tijdelijk aangesteld perso-

neelslid, net als tegen een tuchtsanctie voor een vast benoemd personeelslid, beroep mogelijk is bij de raad van beroep voor het personeel van het gemeenschapsonderwijs; dat die raad in beroep een beslissing neemt die in de plaats komt van de in eerste aanleg genomen beslissing; dat aldus in deze zaak de beslissing van de raad van beroep van 22 oktober 1998 in de plaats gekomen is van de beslissing van het instellingshoofd van 6 maart 1997 tot ontslag om dringende redenen, bekrachtigd door de lokale raad op 12 maart 1997; dat in de mate dat verzoeksters middelen geen betrekking hebben op de beslissing van de raad van beroep, zij derhalve niet dienstig zijn; dat daarom hierna enkel de tegen die beslissing aangevoerde middelen of onderdelen van middelen op hun ernst worden onderzocht;

4.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel put uit de schending van artikel 18, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de evaluatie van vast benoemde personeelsleden, de maatregelen van orde en de tucht in het gemeenschapsonderwijs (hierna : tuchtbesluit), van de rechten van verdediging, van de redelijke termijn en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de zorgvuldigheidsplicht;

4.1.2. Overwegende dat in zoverre verzoekster bij de uitwerking van dit middel opwerpt dat - eerste onderdeel - zij door het instellingshoofd voorafgaand diende gehoord te worden en - tweede onderdeel - de lokale raad geweigerd heeft de door haar aangebrachte getuigen te horen, deze opmerkingen niet dienstig zijn omdat zij geen betrekking hebben op de beslissing van de raad van beroep; dat overigens het bepaalde in artikel 18, § 1, van het tuchtbesluit dat het personeelslid omtrent de ten laste gelegde feiten vooraf moet worden gehoord door de instantie die het voorstel doet, niet lijkt te gelden voor de beslissing die het instellingshoofd krachtens

artikel 24 van het rechtspositiedecreet neemt aangezien een dergelijke beslissing tot ontslag niet voorafgegaan wordt door een voorstel, maar een maatregel is die nog moet worden bekrachtigd;

Overwegende dat verzoekster in haar eerste middel ook de schending van de redelijke-termijnvereiste aanvoert en dit element ontwikkelt in volgende bewoordingen :

"Verzoekende partij werd bij brief dd. 06.03.1997 ontslagen om hoogdringende redenen op grond van artikel 24 van het decreet van de Vlaamse Raad van 27.03.1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het Gemeenschapsonderwijs.

De aan verzoekende partij ten laste gelegde feiten zijn ter kennis gebracht van de directeur op dinsdag 4 maart 1997 en woensdag 5 maart 1997.

Verzoekende partij werd uitgenodigd om gehoord te worden op 12.03.1997, wat zij ook heeft gedaan. Diezelfde dag werd het ontslag bekrachtigd.

Die beslissing werd officieel betekend met een brief van 19 maart 1997.

Op 25 maart 1997 werd bezwaar aangetekend bij de Raad van Beroep.

Deze heeft er 19 maanden moeten over doen om tot een definitieve beslissing te komen, alhoewel de zaak geen bijzondere complexiteit (het gaat maar over drie concrete feiten) vertoonde en ook het gedrag van de verzoekende partij geenszins van aard was om vertraging in de procedure te veroorzaken.

De Raad van Beroep heeft diverse malen de behandeling uitgesteld.

Tussen de dag van de feiten -4 en 5 maart 1997- en de datum van de bestreden beslissing -22 oktober 1998- verlopen meer dan 19 maanden.";

Overwegende dat administratieve beslissingen binnen een redelijke termijn genomen moeten worden; dat voor de beoordeling van de redelijkheid van de termijn rekening gehouden moet worden met de concrete gegevens van de zaak zelf en met de houding van de betrokken partijen; dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster met een op 25 maart 1997 gedateerd bezwaarschrift beroep aantekende, terwijl zij met een brief van 20 augustus 1997 de raad van beroep verzocht

om bijkomend een aantal getuigen te horen; dat op de zitting 1 april 1998 verzoekster werd gehoord en de raad van beroep besliste de verdere behandeling van de zaak uit te stellen tot 12 mei 1998 om verzoekster "in de mogelijkheid te stellen grondig kennis te nemen van de na de beslissing van 12 maart 1997 bij het dossier gevoegde stukken"; dat op de zittingen van 12 mei 1998 en 4 juni 1998 opnieuw een aantal betrokkenen werd gehoord; dat tijdens die laatste vergadering verzoekster samen met haar advocaat de zitting verliet tijdens het horen van een getuige, waardoor op 26 juni 1998 door de raad van beroep werd beslist het beroep bij verstek ontvankelijk doch ongegrond te verklaren "gelet op de niet-aanwezigheid van mevrouw Sonja GEUENS bij het ganse verloop van de debatten"; dat verzoekster op 30 juli 1998 verzet heeft aangetekend tegen die beslissing, wat geresulteerd heeft in de nieuwe beslissing van de raad van beroep van 22 oktober 1998; dat gelet op al deze elementen de 19 maanden die zijn verlopen tussen het indienen van het beroep bij de raad van beroep en de uiteindelijke beslissing, prima facie niet als in strijd met de eis van de redelijke termijn kunnen worden beschouwd; dat het onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster tenslotte in een vierde onderdeel van het eerste middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, namelijk de ontstentenis van een behoorlijk dossier in hoofde van de lokale raad aanvoert; dat ook dat onderdeel geen verband houdt met de bestreden beslissing van de raad van beroep en derhalve niet dienstig is; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel put uit de schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, omdat er volgens haar een wanverhouding bestaat tussen de in aanmerking

genomen feiten en de gekozen sanctie; dat zij daarover onder meer wat volgt schrijft :

"Los van het feit of de feiten nu bewezen zijn of niet, is de uitgesproken sanctie van ontslag om dringende redenen onevenredig en in strijd met de redelijkheid.

Indien alle leerkrachten die ooit een kind aan de oren getrokken hebben en tegen het hoofd hebben geduwd, zonder dat er ook maar sprake is van enige verwonding of schade, zouden ontslagen worden, zouden er waarschijnlijk niet veel leerkrachten meer overblijven ...

Voor zover verzoekende partij bekend, is dergelijke drastische en draconische sanctie van ontslag nog nooit opgelegd aan een leerkracht aan wie verweten wordt een kind aan de oren te hebben getrokken en tegen het hoofd te hebben geduwd.

In casu is er wel degelijk sprake van een wanverhouding tussen feit en de sanctie, nl. ontslag; verwerende partij heeft in casu een abnormaal zware maatregel genomen gelet op de aard van het enige weerhouden feit.

Verzoekende partij wijst erop dat ontslag de meest drastische maatregel is die verwerende partij kon nemen met alle gevolgen vanden.

Verzoekende partij wenst er bovendien de nadruk op te leggen dat verwerende partij deze meest drastische sanctie heeft genomen voor een eenmalig feit - dat trouwens op geen enkele manier is bewezen !-.

Belangrijk is ook dat dit zogenaamde feit op geen enkele manier schade heeft toegebracht, noch lichamelijk, nog psychisch aan het betreffende kind.

Uit geen enkel stuk blijkt dat er voordien reeds aan verzoekende partij werd gevraagd haar gedrag aan te passen. Als het feit al zou bewezen zijn -quod non- past men dus onmiddellijk de meest verregaande sanctie toe terwijl uit het dossier en uit de omschrijving van de feiten blijkt dat verzoekende partij altijd als een zeer goede werkracht en als deskundige op het vlak van autisme werd beschouwd.";

4.2.2. Overwegende dat de Raad van State zijn beoordeling niet in de plaats van die van de overheid kan stellen en op het vlak van de beoordeling van de redelijkheid van een beslissing slechts over een marginaal toetsingsrecht beschikt, zodat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden kan worden geacht indien de beslissing kennelijk onredelijk is, dit wil zeggen wanneer het om een beslissing gaat waarvan het

niet denkbaar is dat enige in redelijkheid handelende overheid ze zou kunnen nemen; dat de raad van beroep het in zijn beslissing, op basis van een omstandige en gedetailleerde getuigenis, bewezen acht dat verzoekster op 5 maart 1997 een autistisch kind op een hardhandige manier heeft aangepakt; dat verzoekster met haar middel dit bewezen achten niet ontkracht; dat de raad van beroep dit feit voldoende acht om tot het ontslag om dringende redenen als tijdelijk aangesteld personeelslid - niet tot afdanking als vast benoemd personeelslid - te besluiten; dat gelet op die gegevens niet kan worden besloten dat er sprake is van een kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing;

4.3.1. Overwegende dat verzoekster een derde middel afleidt uit de schending van artikel 24 van het rechtspositiedecreet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 13, § 1, van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering en het motiveringsbeginsel; dat zij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht omdat de raad van beroep "als dringende reden een verklaring gemeld op 05.03.1997 heeft aanvaard, waarin een zekere mevrouw Ilse WIELOCKX meldde dat verzoekende partij een autistisch kind van haar klas hardhandig aan de oren heeft getrokken en tegen het hoofd heeft geduwd, terwijl dit geen 'dringende reden' is";

4.3.2. Overwegende, wat de schending van de uitdrukkelijke-motiveringswet en het decreet openbaarheid van bestuur betreft, dat verzoekster zich erover beklaagt dat de bestreden beslissing de juridische grondslag ervan niet vermeldt; dat echter het niet naleven van de verplichting in de beslissing te verwijzen naar de toepasselijke regelgeving niet tot vernietiging kan leiden indien de rechtsgrond gemakke-

lijk en met zekerheid kan worden bepaald; dat het in de huidige stand van het geding volstaat op te merken dat verzoekster de regelgeving wel degelijk kende aangezien zij met toepassing ervan beroep heeft ingesteld bij de raad van beroep, zodat zij geen belang heeft bij het onderdeel van het middel;

Overwegende, wat de schending van artikel 24 van het rechtspositiedecreet en van de materiële motiveringsplicht betreft, dat verzoekster meent dat er geen sprake was van "dringende redenen" omdat het niet gaat om een ernstige tekortkoming, omdat de professionele samenwerking tussen werkgever en werknemer erdoor niet onmogelijk wordt en omdat er geen sprake is van onmiddellijke en definitieve onmogelijkheid tot voortzetting van de professionele relaties; dat luidens voormeld artikel 24

"onder dringende reden wordt verstaan de ernstige tekortkoming die het voortduren van de tijdelijke aanstelling onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt. Ontslag om dringende redenen overeenkomstig de bepalingen van dit artikel kan niet meer worden gegeven, wanneer het feit ter rechtvaardiging ervan sedert ten minste drie werkdagen bekend is aan het instellingshoofd";

dat de raad van beroep zijn beslissing van 26 juni 1998 en dus ook die van 22 oktober 1998 op dit punt als volgt motiveert :

"Het feit van een autistisch kind op een zulkdanige hardhandige manier aan te pakken kan, wat ook de behandelingsmethode is die men ten overstaan van autisten aankleeft, nooit verantwoord zijn.

Een zulkdanig optreden, dat zeker niet te verantwoord is in om het even welk pedagogisch project, is van die aard dat het voor elk instellingshoofd elke verdere medewerking met het betrokken personeelslid onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt.

Dit feit dat het instellingshoofd op het ogenblik van het ontslag wegens dringende redenen niet meer dan drie dagen bekend was, is om de redenen hiervoor vermeld, voor de Raad van Beroep, op zichzelf reeds voldoende om het ontslag om dringende redenen te verrechtvaardigen.";

dat het aan de Raad van State als legaliteitsrechter niet toekomt om een onderzoek in te stellen betreffende het zich al dan niet hebben voorgedaan van gebeurtenissen en daarover een oordeel te vellen; dat de taak van de Raad van State is, na te gaan of de overheid naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is gekomen, meer bepaald met inachtneming van de algemene beginselen van de bewijsvoering; dat om de onwettigheid van de beoordeling door de overheid aan te tonen, verzoekster elementen moet aanvoeren waaruit blijkt hetzij 1) dat haar beslissing op foutieve motieven in feite steunt - de feitelijke motieven bestaan niet -, 2) dat zij de feiten onjuist gekwalificeerd heeft - de feitelijke motieven bestaan, maar zijn juridisch niet relevant -, 3) dat het om een kennelijke onredelijke uitoefening van een discretionaire beslissingsbevoegdheid gaat - de feitelijke motieven bestaan en zijn juridisch relevant, maar er is een kennelijke wanverhouding tussen motieven en beslissing -; dat verzoekster zich in het middel ertoe beperkt het bewezen zijn van de feiten te ontkennen; dat dit echter niet volstaat om aan te tonen dat de raad van beroep, door uit te gaan van die voorstelling van de feiten, de algemene beginselen van de bewijsvoering heeft geschonden; dat niet valt in te zien in welk opzicht de raad van beroep onwettig zou hebben gehandeld door het hardhandig aanpakken van een autistische leerling als laakbaar te kwalificeren; dat, tenslotte, wat de verhouding tussen de aldus gekwalificeerde feitelijke motieven en de beslissing, namelijk ontslag om dringende redenen betreft, kan worden verwezen naar wat daarover bij de bespreking van het tweede middel is uiteengezet; dat ook het derde middel niet ernstig is;

4.4.1. Overwegende dat verzoeksters vierde middel is afgeleid uit de schending van "artikel 13 Hoofdstuk I van de Normatieve Omzendbrief Argo nr. 520/N.96.02, inhoudende het besluit van de centrale raad van de Argo

tot vaststelling van het algemeen model van werkingsreglement van de lokale schoolraden en raden van bestuur dd. 07.03.1996 en het onpartijdigheidsbeginsel";

4.4.2. Overwegende dat verzoekster in wezen voorhoudt dat de directeur van de betrokken onderwijsinstelling niet had mogen aanwezig zijn bij de beraadslaging in de lokale raad omdat zij verzoekster had ontslagen en dus niet meer objectief kon oordelen; dat ook dit middel gericht is tegen de beslissing van de lokale raad, niet tegen de bestreden beslissing van de raad van beroep; dat het middel niet ernstig is;

4.5. Overwegende dat de vaststelling dat geen van de middelen ernstig is, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het Gemeenschapsonderwijs wordt, wat het administratief kort geding betreft, buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig juni 1900 negenennegentig, door :

de H. J. BAERT,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. S. DOMS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BAERT.